

Hāgas 1980.gada 25.oktobra Konvencija par starptautiskās bērnu nolaupīšanas civiltiesiskajiem aspektiem

Valstis, kas parakstījušas minēto Konvenciju,

Būdamas cieši pārliecinātas par to, ka bērnu interesēm ir sevišķi svarīga nozīme jautājumos, kas saistīti ar viņu aizbildnību,

Vēloties starptautiski aizsargāt bērnus no nelabvēlīgās ietekmes, ko radījusi viņu nelikumīga aizvešana vai aizturēšana, un izstrādāt rīcību, kas nodrošinātu ātru atgriešanos viņu pastāvīgās dzīvesvietas valstī, kā arī nodrošināt tiesību uz apmeklēšanu aizsardzību,

Nolēmušas noslēgt šajā sakarā Konvenciju un ir vienojušās par šādiem nosacījumiem

I nodaļa — KONVENCIJAS DARBĪBAS SFĒRA

1. pants

Minētās Konvencijas mērķi ir —

- a) nodrošināt bērnu, kuri nelikumīgi aizvesti uz vai aizturēti kādā no Līgumslēdzējām Pusēm, ātru atgriešanos; un
- b) nodrošināt to, ka tiesības uz aizbildnību un apmeklēšanu saskaņā ar vienas Līgumslēdzējas Puses likumiem tiek respektētas arī citās Līgumslēdzējās Pusēs.

2. pants

Līgumslēdzējām Pusēm jāveic visi attiecīgie pasākumi, lai nodrošinātu Konvencijas mērķu izpildi savās teritorijās. Šinī nolūkā tām jāveic visefektīvākās iespējamās darbības.

3. pants

Bērna aizvešana vai aizturēšana tiek uzskatīta par nelikumīgu, ja —

- a) saskaņā ar tās valsts likumdošanu, kurā bērns pastāvīgi dzīvoja tieši pirms aizvešanas vai aizturēšanas, tas ir personas, institūcijas vai kādas citas iestādes, vienas pašas vai kopīgi, tiesību uz aizbildnību pārkāpums;
- b) aizvešanas vai aizturēšanas brīdī persona, institūcija vai kāda cita iestāde, viena pati vai kopīgi, šīs tiesības faktiski realizēja, vai būtu realizējusi, ja to nekavētu aizvešana vai aizturēšana.

Šī panta a) apakšpunktā minētās tiesības uz aizbildnību var tikt nodibinātas ar likumu, ar tiesas vai administratīvu lēmumu vai ar vienošanos, kurai saskaņā ar attiecīgās valsts likumdošanu ir juridisks spēks.

4. pants

Konvenciju piemēro attiecībā uz jebkuru bērnu, kurš bijis pastāvīgs Līgumslēdzējas Puses iedzīvotājs tieši pirms jebkāda tiesību uz aizbildnību vai apmeklēšanu pārkāpuma. Konvencija nav piemērojama attiecībā uz bērniem, kas sasnieguši 16 gadu vecumu.

5. pants

Šīs Konvencijas mērķiem —

- a) “tiesības uz aizbildnību” ietver tiesības, kas attiecas uz rūpēm par bērnu un, it īpaši, uz tiesībām noteikt bērna dzīvesvietu

b) “tiesības uz apmeklēšanu” ietver tiesības aizvest uz noteiktu laika periodu bērnu uz vietu, kas nav bērna pastāvīgā dzīvesvieta.

II nodaļa — CENTRĀLĀS INSTITŪCIJAS

6. pants

Līgumslēdzējai Pusei ir jānozīmē Centrālā Iestāde, kas veic pienākumus, kuri saskaņā ar Konvenciju jāpilda šādām iestādēm.

Federālas valstis, valstis ar vairāk kā vienu likumdošanas sistēmu vai valstis, kurās ir autonomas teritoriālās vienības, var noteikt vairāk kā vienu Centrālo Iestādi un norādīt to pilnvaru sadalījumu pa teritorijām. Ja valsts noteikusi vairāk kā vienu Centrālo Iestādi, tai ir jānozīmē Centrālā Iestāde, kurai tiks adresēti pieprasījumi pārsūtīšanai attiecīgajai Centrālajai Iestādei valstī.

7. pants

Centrālajām Iestādēm ir jāveic savstarpēja sadarbība, kā arī jāveicina sadarbība attiecīgo valstu kompetento iestāžu starpā, lai nodrošinātu bērnu ātru atgriešanos un sasniegtu citus šīs Konvencijas mērķus.

Šīm iestādēm, tieši vai ar starpnieku palīdzību, ir jāveic sekojoši atbilstoši pasākumi —

- a) noskaidrot bērna, kurš ir nelikumīgi aizvests vai aizturēts, atrašanās vietu;
- b) novērst turpmākos draudus bērnam vai kaitējumu ieinteresētajām pusēm, veicot pagaidu pasākumus, vai veicinot šo pasākumu veikšanu;
- c) nodrošināt bērna brīvprātīgu atgriešanos vai rast jautājuma miermīlīgu atrisinājumu;
- d) nepieciešamības gadījumā veikt informācijas apmaiņu par bērna sociālo stāvokli;
- e) sniegt vispārīgu informāciju par attiecīgās valsts likumdošanu attiecībā uz Konvencijas piemērošanu;
- f) ierosināt vai veicināt tiesas vai administratīvā procesa uzsākšanu, lai panāktu bērna atgriešanos, un kad nepieciešams, veikt atbilstošus pasākumus, lai organizētu vai nodrošinātu tiesību uz apmeklēšanu efektīvu realizāciju;
- g) nodrošināt vai veicināt juridiskās palīdzības un konsultāciju sniegšanu, ieskaitot juriskonsultu vai padomnieku piedalīšanos, ja to pieprasa apstākļi;
- h) veikt tādus administratīvos pasākumus, kas var būt nepieciešami un atbilstoši, lai nodrošinātu bērna drošu atgriešanos;
- i) savstarpēji informēt par šīs Konvencijas darbību un iespēju robežās novērst jebkādas šķēršļus, kas kavē Konvencijas piemērošanu.

III nodaļa — BĒRNU ATGRIEŠANĀS

8. pants

Jebkura persona, institūcija vai cita iestāde, kas paziņo par bērna aizvešanu vai aizturēšanu, pārkāpjot tiesības uz aizbildnību, var iesniegt pieteikumu palīdzības saņemšanai bērna pastāvīgās dzīvesvietas Centrālajai Iestādei vai jebkuras citas Līgumslēdzējas Puses Centrālajai Iestādei, lai nodrošinātu bērna atgriešanos.

Pieprasījumā jāietver:

- a) informācija par iesniedzēja, bērna un personas, kura tiek uzskatīta par bērna aizvedēju vai aizturētāju, identitāti;
- b) gadījumā, ja ir zināms, bērna dzimšanas datums;
- c) pamatojums, uz kā balstīts iesniedzēja pieprasījums par bērna atgriešanos;
- d) visa pieejamā informācija par bērna iespējamo atrašanās vietu un tās personas identitāti, ar kuru kopā bērns varētu atrasties.

Pieprasījumam var pievienot vai to var papildināt ar —

e) jebkura attiecīga lēmuma vai vienošanās autentisku kopiju;

f) apliecinājumu vai Līgumslēdzējas Puses, kurā atrodas bērna pastāvīgā dzīves vieta, Centrālās Iestādes vai citas kompetentas iestādes, vai kompetentas personas izsniegtu, ar zvērestu apliecinātu, rakstveida liecību saskaņā ar attiecīgās valsts likumdošanu;

g) jebkuru citu attiecīgu dokumentu.

9. pants

Ja Centrālajai Iestādei, kas saņem 8. pantā minēto pieprasījumu, ir pamats uzskatīt, ka bērns atrodas citā Līgumslēdzējā Pusē, tai tieši un bez kavēšanās jānosūta šis pieprasījums tās Līgumslēdzējas Puses Centrālajai Iestādei un jāinformē pieprasījuma iesniedzēja Centrālā Iestāde vai pieprasījuma iesniedzējs, ja tas ir iespējams.

10. pants

Tās Līgumslēdzējas Puses, kurā atrodas bērns, Centrālajai Iestādei jāveic vai jānodrošina attiecīgo pasākumu veikšana, lai panāktu bērna brīvprātīgu atgriešanos.

11. pants

Līgumslēdzēju Pušu tiesām vai administratīvajām iestādēm, veicot bērna atgriešanās procedūru, ir jārīkojas ātri.

Ja tiesas vai administratīvās iestādes, kurām lieta ir piekritīga, nav pieņēmušas lēmumu 6 nedēļu laikā no lietas uzsākšanas datuma, pieprasījuma iesniedzējam vai pieprasījuma saņēmējvalsts Centrālajai Iestādei pēc savas iniciatīvas vai pēc pieprasījuma iesniedzējas valsts Centrālās Iestādes lūguma ir tiesības prasīt paskaidrojumu par aizkavēšanās iemeslu. Ja atbildi saņem pieprasījuma saņēmējvalsts Centrālā Iestāde, tai jāpārsūta atbilde pieprasījuma iesniedzējas valsts Centrālajai Iestādei vai — atkarībā no apstākļiem — pieteikuma iesniedzējam.

12. pants

Ja bērns ir ticis nelikumīgi aizvests vai aizturēts atbilstoši 3. pantā minētajiem noteikumiem un, ja, uzsākot lietu, tās Līgumslēdzējas Puses, kurā atrodas bērns, tiesā vai administratīvajā iestādē ir pagājis mazāk nekā gads kopš nelikumīgās aizvešanas vai aizturēšanas datuma, iestādei, kurai lieta ir piekritīga, jādod rīkojums par bērna atgriešanos nekavējoties.

Tiesai vai administratīvajai iestādei, pat ja lietas izskatīšana uzsākta pēc šī panta pirmajā daļā minētā viena gada termiņa beigām, jādod rīkojums par bērna atgriešanos, ja vien netiek pierādīts, ka bērns ir iedzīvojies jaunajā vidē.

Ja tiesai vai administratīvajai iestādei pieteikuma iesniedzējā valstī ir pamats uzskatīt, ka bērns ticis nogādāts uz citu valsti, tā var apturēt lietas izskatīšanu vai noraidīt pieprasījumu par bērna atdošanu.

13. pants

Neskatoties uz iepriekšējā panta noteikumiem, pieteikuma saņēmējas Līgumslēdzējas Puses tiesai vai administratīvajai iestādei nav pienākuma dot rīkojumu par bērna atgriešanos, ja persona, institūcija vai kāda cita iestāde, kas iebilst pret bērna atgriešanos, pierāda, ka —

a) persona, institūcija vai kāda cita iestāde, kura ir uzņēmusies rūpes par bērnu, viņa aizvešanas vai aizturēšanas laikā nav izmantojusi savas tiesības uz aizbildnību vai ir piekritusi aizvešanai vai aizturēšanai, vai nav iebildusi pret to; vai

b) ja pastāv nopietns risks, ka viņa vai viņas atdošana sagādās bērnam fizisku vai psiholoģisku kaitējumu, vai citādi radīs neciešamu situāciju.

Tiesa vai administratīvā iestāde var atteikties dot rīkojumu par bērna atgriešanos, ja tai kļūst zināms, ka bērns iebilst pret atgriešanos un ir sasniedzis attiecīgu vecumu un brieduma pakāpi, lai spētu atbildēt par saviem uzskatiem.

Apsverot šajā pantā norādītos apstākļus, tiesām vai administratīvajām iestādēm jāņem vērā informācija, kas attiecas uz bērna sociālo stāvokli un ko sniedz bērna pastāvīgās dzīvesvietas Centrālā Iestāde vai kāda cita kompetenta iestāde.

14. pants

Konstatējot, vai ir notikusi nelikumīga aizvešana vai aizturēšana 3. panta izpratnē, pieteikuma saņēmējvalsts tiesas vai administratīvās iestādes pēc tiesas vai administratīvajiem lēmumiem nekavējoties var vērst uzmanību uz likumu, kas ir vai nav formāli atzīts bērna pastāvīgās dzīvesvietas valstī, neveicot īpašas darbības šī likuma pierādīšanai vai ārvalsts lēmumu, kas būtu piemērojami, atzīšanai.

15. pants

Līgumslēdzēju Pušu tiesas vai administratīvās iestādes pirms rīkojuma par bērna atgriešanos izdošanas, var lūgt, lai pieprasījuma iesniedzējs no bērna pastāvīgās dzīvesvietas valsts iestādēm iegūst lēmumu vai kādu citu apstiprinājumu, ka aizvešana vai aizturēšana saskaņā ar Konvencijas 3. pantu bijusi nelikumīga, ja šādu lēmumu vai apstiprinājumu ir iespējams iegūt attiecīgajā valstī. Līgumslēdzēju Pušu Centrālajām Iestādēm, ciktāl tas ir iespējams, jāpalīdz pieprasījuma iesniedzējiem iegūt šādu lēmumu vai apstiprinājumu.

16. pants

Pēc paziņojuma par bērna nelikumīgu aizvešanu vai aizturēšanu 3. panta izpratnē saņemšanas Līgumslēdzēja Puse, uz kuru aizvests bērns vai kurā tas ir aizturēts, tiesām vai administratīvajām iestādēm nav jālemj par tiesībām uz aizbildnību pēc būtības, kamēr nav noteikts, ka bērns saskaņā ar šo Konvenciju neatgriezīsies, ja vien iesniegums saskaņā ar šo Konvenciju netiek iesniegts pieņemamā laikā pēc paziņojuma saņemšanas.

17. pants

Tikai un vienīgi fakts, ka lēmums attiecībā uz aizbildnību ir iesniegts vai ir atzīts pieprasījuma saņēmējā Līgumslēdzējā Pusē, nevar būt par pamatu tam, lai noraidītu bērna atgriešanos saskaņā ar šo Konvenciju, bet pieteikuma saņēmējas Līgumslēdzējas Puses tiesas vai administratīvās iestādes var norādīt sava lēmuma iemeslu, piemērojot šo Konvenciju.

18. pants

Šīs nodaļas noteikumi neierobežo tiesas vai administratīvo institūciju tiesības jebkurā laikā izdot rīkojumu par bērna atdošanu.

19. pants

Lēmums, kas pieņemts saskaņā ar šo Konvenciju un ir saistīts ar bērna atgriešanos, nav jāuzskata par aizbildnības pēc būtības nodibināšanu.

20. pants

Bērna atgriešanos saskaņā ar 12. panta noteikumiem var atteikt, ja to nepieļauj pieteikuma saņēmējvalsts pamatprincipi par cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzību.

IV nodaļa — TIESĪBAS UZ APMEKLĒŠANU

21. pants

Pieprasījumu par pasākumu veikšanu, lai organizētu vai nodrošinātu tiesības uz apmeklēšanu efektīvu realizāciju, var iesniegt Līgumslēdzēju Pušu Centrālajām Iestādēm tādā pašā kārtībā, kā pieprasījumu par bērna atdošanu.

Centrālajām Iestādēm saskaņā ar 7. pantu ir pienākums sadarboties, lai veicinātu tiesību uz apmeklēšanu miermīlīgu baudīšanu un jebkuru apstākļu iestāšanos, uz ko šī tiesību nodrošināšana var attiekties. Centrālajām Iestādēm ir jāveic pasākumi, lai novērstu, cik tas ir iespējams, visus šo tiesību realizēšanas šķēršļus.

Centrālās Iestādes, tieši vai ar starpnieku palīdzību, var ierosināt vai atbalstīt lietas uzsākšanu ar mērķi nodrošināt vai aizsargāt šīs tiesības un nodrošināt apstākļu, uz kuriem šī tiesību nodrošināšana var attiekties, ievērošanu.

V nodaļa — VISPĀRĪGIE NOTEIKUMI

22. pants

Ne vērtspapīrus, ne obligācijas vai noguldījumus, pat ja tie ir aprakstīti, nevar pieprasīt, lai garantētu izmaksu un izdevumu maksājumus, kas saistīti ar tiesvedības vai administratīvām darbībām, attiecīgām uz šīs Konvencijas darbības sfēru.

23. pants

Šīs Konvencijas izpratnē nav pieprasāma legalizācija vai kāda līdzīga formalitāte.

24. pants

Jebkuram pieprasījumam, paziņojumam vai kādam citam dokumentam, kas nosūtīts pieprasījuma saņēmējvalsts Centrālajai Iestādei, jābūt oriģinālvalodā, un tam jāpievieno tulkojums pieprasījuma saņēmējvalsts oficiālā valodā vai vienā no tās oficiālajām valodām vai, ja tas nav iespējams, tulkojums franču vai angļu valodā.

Tomēr Līgumslēdzējai Pusei, iesniedzot atrunu saskaņā ar 42. pantu, ir tiesības atteikties lietot franču vai angļu valodu, bet ne abas, jebkurā pieprasījumā, paziņojumā vai kādā citā dokumentā, kas nosūtīts uz tās Centrālo Iestādi.

25. pants

Jautājumos, kas saistīti ar šīs Konvencijas piemērošanu, Līgumslēdzēju Pušu pilsoņiem un personām, kas ir šo valstu pastāvīgie iedzīvotāji, ir tiesības uz juridisko palīdzību un padomu citā Līgumslēdzējā Pusē ar tādiem pašiem noteikumiem kā, ja viņi būtu šīs Līgumslēdzējas Puses pilsoņi vai pastāvīgie iedzīvotāji.

26. pants

Piemērojot šo Konvenciju, katrai Centrālajai Iestādei jāsedz savas izmaksas. Centrālās Iestādes un citas Līgumslēdzējas Puses valsts iestādes neuzliek nekādu maksu par pieprasījumiem, kas iesniegti saskaņā ar šo Konvenciju. It īpaši tās nav tiesīgas pieprasīt nekādus maksājumus no pieteikuma iesniedzēja par lietas izmaksām un izdevumiem vai, ja tas ir iespējams, par tām izmaksām, kas rodas sakarā ar juriskonsulta vai padomnieku piedalīšanos. Tomēr tās ir tiesīgas pieprasīt segt izdevumus, kas radušies vai radīsies, veicot bērna atgriešanos.

Tomēr Līgumslēdzēja Puse, atsaucoties uz 42. pantu, ir tiesīga paziņot, ka tai nav jāsedz nekādas izmaksas, kas minētas šī panta pirmajā daļā un ir saistītas ar juriskonsulta vai padomnieku piedalīšanos vai tiesvedību, izņemot, ja šīs izmaksas var segt juridiskās palīdzības un padomnieku sistēma.

Pieprasot bērna atgriešanos vai izsūtot pieprasījumu par tiesībām uz apmeklēšanu saskaņā ar šo Konvenciju tiesas vai administratīvās iestādes var likt personai, kura aizvedusi vai aizturējusi, vai kavējusi tiesību uz piekļūšanu izmantošanu, segt nepieciešamos izdevumus, kas radušies pieprasījuma iesniedzējam vai viņa pilnvarotai personai, ieskaitot ceļa izdevumus, jebkuras izmaksas vai maksājumus, kas veikti, lai bērnu izmitinātu, juridiskās pārstāvības izmaksas un tās izmaksas, kas saistītas ar bērna atgriešanos atkarībā no apstākļiem.

27. pants

Ja tiek konstatēts, ka šīs Konvencijas prasības netiek pildītas vai ka pieteikums kā citādi nav pamatots, Centrālā Iestāde var to noraidīt. Tādā gadījumā Centrālajai Iestādei jāinformē pieteikuma iesniedzējs vai Centrālā Iestāde, caur kuru pieteikums tika iesniegts, par noraidījuma iemesliem.

28. pants

Centrālā Iestāde var pieprasīt, lai pieprasījumam pievieno rakstisku atļauju, kas pilnvaro to darboties pieteikuma iesniedzēja vārdā vai nozīmē pārstāvi tā rīkoties.

29. pants

Šī Konvencija neierobežo nevienu personu, institūciju vai kādu citu iestādi, kas uzskata, ka ir noticis tiesību uz aizbildnību vai uz apmeklēšanu pārkāpums 3. vai 21. panta izpratnē, vērsties tieši pie Līgumslēdzējas Puses tiesām vai administratīvajām iestādēm saskaņā ar šīs Konvencijas vai citiem noteikumiem.

30. pants

Jebkurš pieprasījums, kas iesniegts Centrālajām Iestādēm vai tieši Līgumslēdzējas Puses tiesām vai administratīvajām iestādēm saskaņā ar Konvencijas noteikumiem kopā ar dokumentiem un jebkuru citu informāciju, kas tam pievienota vai ko sniegusi Centrālā Iestāde, ir pieņemams Līgumslēdzējas Puses tiesās vai administratīvajās iestādēs.

31. pants

Attiecībā uz valsti, kurā bērnu aizbildnības jautājumos pastāv divas vai vairākas tiesību sistēmas, kas piemērojamas dažādās teritoriālajās vienībās,

- a) jebkura norāde uz pastāvīgu dzīvesvietu šajā valstī iztulkojama tāpat kā norāde uz pastāvīgo dzīvesvietu tās valsts teritoriālajā vienībā;
- b) jebkura norāde uz pastāvīgās dzīvesvietas valsts likumu iztulkojama kā norāde uz tās valsts teritoriālās vienības likumu, kur bērns pastāvīgi dzīvo.

32. pants

Attiecībā uz valsti, kurā bērnu aizbildnības jautājumos pastāv divas vai vairākas tiesību sistēmas, kas piemērojamas attiecībā uz dažādām personu kategorijām, jebkura norāde uz šīs valsts likumu iztulkojama kā norāde uz ar šīs valsts likumu noteikto tiesību sistēmu.

33. pants

Valsts, kurā dažādām teritoriālajām vienībām ir atšķirīgi likumi par tiesībām uz bērnu aizbildnību, nav spiesta piemērot šo Konvenciju, ja valsts ar vienotu likumdošanas sistēmu nav spiesta tā rīkoties.

34. pants

Konvencijas Dalībvalstīm, kurām ir saistoša arī *1961.gada 5.oktobra Konvencija attiecībā uz iestāžu pilnvarām un likumu piemērošanu nepilngadīgo aizsardzībai*, šīs konvencijas jautājumos prioritāra ir dotā Konvencija.

Savukārt jautājumos par bērnu, kas ir nelikumīgi aizvests vai aizturēts, atgriešanos vai tiesību uz apmeklēšanu nodrošināšanu šī Konvencija neierobežo jebkura cita spēkā esoša starptautiska dokumenta piemērošanu starp tā izcelsmes valsti un tā adresāta valsti vai kāda cita adresāta valsts likuma piemērošanu.

35. pants

Šī Konvencija jāpiemēro Līgumslēdzēju Pušu starpā nelikumīgas aizvešanas vai aizturēšanas gadījumos tikai pēc tās stāšanās spēkā šajās valstīs.

Ja saskaņā ar 39. un 40. pantu ir izteikta deklarācija, šī panta pirmajā daļā atsauce uz Līgumslēdzējām Pusēm attiecināma uz teritoriālo vienību vai teritoriālajām vienībām, attiecībā uz ko šī Konvencija piemērojama.

36. pants

Nekas šajā Konvencijā neattur divas vai vairākas Līgumslēdzējas Puses ar mērķi mīkstināt ierobežojumus attiecībā uz bērnu atdošanu, no savstarpējas vienošanās par jebkuru Konvencijas normu nepiemērošanu, kas šādus ierobežojumus ietver.

VI nodaļa — NOSLĒGUMA NOTEIKUMI

37. pants

Šī Konvencija atvērta parakstīšanai valstīm, kas bija Hāgas Starptautisko privāttiesību konferences, etrpadsmitās sesijas Dalībvalstis.

Konvenciju var ratificēt, pieņemt vai apstiprināt, un ratificēšanas, pieņemšanas un apstiprināšanas instrumenti deponējami Nīderlandes Karalistes Ārlietu ministrijā.

38. pants

Jebkura cita valsts var pievienoties Konvencijai. Pievienošanās instruments deponējams Nīderlandes Karalistes Ārlietu ministrijā.

Valstī, kas pievienojas Konvencijai, tā stājas spēkā trešā kalendārā mēneša pirmajā dienā pēc pievienošanās instrumenta deponēšanas. Pievienošanās ir spēkā tikai attiecībās starp valsti, kas ir pievienojusies Konvencijai un tām Līgumslēdzējām Pusēm, kas ir deklarējušas, ka akceptē šo pievienošanos. Tādu deklarāciju iesniedz arī katra Dalībvalsts, kas ratificē, pieņem vai apstiprina Konvenciju pēc pievienošanās. Šī deklarācija deponējama Nīderlandes Karalistes Ārlietu ministrijā. Šī ministrija, izmantojot diplomātiskos kanālus, nosūta apliecinātas dokumentu kopijas katrai Līgumslēdzējai Pusei.

Starp valsti, kas pievienojas, un valsti, kas ir deklarējusi savu piekrišanu par tās pievienošanos, Konvencija stājas spēkā trešā kalendārā mēneša pirmajā dienā pēc deklarācijas par pievienošanos deponēšanas.

39. pants

Jebkura valsts parakstīšanas, ratificēšanas, pieņemšanas, apstiprināšanas vai pievienošanās laikā ir tiesīga paziņot, ka Konvencija piemērojama visās teritorijās, par kuras starptautiskajām attiecībām tā ir atbildīga, vai vienā vai vairākās no tām. Šāda deklarācija stājas spēkā līdz ar Konvencijas stāšanos spēkā šajā valstī.

Šāda deklarācija, kā arī jebkurš tai sekojošs Konvencijas paplašinājums, paziņojams Nīderlandes Karalistes Ārlietu ministrijai.

40. pants

Ja Līgumslēdzējā Pusē pastāv divas vai vairākas teritoriālās vienības, kurās tiek piemērotas atšķirīgas tiesību sistēmas šīs Konvencijas jautājumos, parakstīšanas, ratificēšanas, pieņemšanas, apstiprināšanas vai pievienošanās laikā tā var deklarēt, ka šī Konvencija ir spēkā visās tās teritoriālajās vienībās vai vienā vai vairākās no tām, un tai ir tiesības grozīt šo deklarāciju, jebkurā laikā iesniedzot citu deklarāciju.

Par katru šādu deklarāciju jāziņo Nīderlandes Karalistes Ārlietu ministrijai un tajā skaidri jānorāda teritoriālās vienības, kurās Konvencija piemērojama.

41. pants

Ja Līgumslēdzējā Pusē pastāv valsts pārvaldes sistēma, saskaņā ar ko šajā valstī izpildvara, tiesu un likumdošanas vara tiek sadalītas starp centrālo un citām iestādēm, šīs Konvencijas parakstīšana, ratificēšana, pieņemšana vai apstiprināšana pievienošanās šai Konvencijai vai jebkādas deklarācijas izteikšana saskaņā ar 40. pantu nav uzskatāmas par iejaukšanos šīs valsts iekšējā varas dalījumā.

42. pants

Katra valsts ne vēlāk kā ratificēšanas, pieņemšanas, apstiprināšanas vai pievienošanās laikā, vai iesniedzot deklarāciju, saskaņā ar 39. un 40. pantu laikā var iesniegt vienu vai abas atrunas, ko paredz 24. pants un 26. panta trešais apakšpunkts. Nekādas citas atrunas nav pieļaujamas.

Katra valsts jebkurā laikā var atsaukt atrunas, ko tā ir izteikusi. Atsaukums paziņojams Nīderlandes Karalistes Ārlietu ministrijai.

Atrunas zaudē spēku trešā kalendārā mēneša pirmajā dienā pēc paziņošanas, kas minēta šī panta pirmajā daļā.

43. pants

Konvencija stājas spēkā trešā kalendārā mēneša pirmajā dienā pēc trešās ratificēšanas, pieņemšanas, apstiprināšanas vai pievienošanās, kas minētas 37. un 38. pantā, instrumenta deponēšanas.

Pēc tam Konvencija stājas spēkā —

(1) katrā valstī, kas ratificē, pieņem, apstiprina vai pievienojas tai vēlāk, trešā kalendārā mēneša pirmajā dienā pēc ratificēšanas, pieņemšanas, apstiprināšanas vai pievienošanās instrumentu deponēšanas;

(2) jebkurā teritorijā vai teritoriālajā vienībā, uz kuru Konvencijas piemērošana ir paplašināta saskaņā ar 39. un 40. pantu, trešā kalendārā mēneša pirmajā dienā pēc paziņojuma, kas minēts šajā pantā, iesniegšanas.

44. pants

Konvencija ir spēkā piecus gadus no tās spēkā stāšanās datuma saskaņā ar 43. panta pirmo daļu pat valstīs, kas vēlāk to ratificējušas, pieņēmušas, apstiprinājušas vai pievienojušas tai.

Ja Konvencija netiek denonsēta, tās darbības termiņš tiek attiecīgi atjaunots uz katriem pieciem gadiem.

Par jebkuru denonsēšanu ir jāpaziņo Nīderlandes Karalistes Ārlietu ministrijai vismaz sešus mēnešus pirms piecu gadu perioda termiņa beigām. To var ierobežot attiecībā uz noteiktām teritorijām vai teritoriālajām vienībām, kurās Konvencija piemērojama.

Denonsēšana attiecas tikai uz to valsti, kas to ir paziņojusi. Citās Līgumslēdzējās Pusēs Konvencija paliek spēkā.

45. pants

Nīderlandes Karalistes Ārlietu ministrija paziņo Konferences Dalībvalstīm un valstīm, kas ir pievienojušās saskaņā ar 38. pantu, par —

- (1) parakstīšanām un ratificēšanām, akceptēšanām un apstiprināšanām saskaņā ar 37. pantu;
- (2) pievienošanām saskaņā ar 38. pantu;
- (3) datumu, kad Konvencija stājas spēkā saskaņā ar 43. pantu;
- (4) Konvencijas piemērošanas paplašināšanām saskaņā ar 39. pantu;
- (5) deklarācijām saskaņā ar 38. un 40. pantu;
- (6) atrunām saskaņā ar 24. pantu un 26. panta trešo daļu, un atsaukšanām saskaņā ar 42. pantu;
- (7) denonsēšanām saskaņā ar 44. pantu.

To apliecinot, tam attiecīgi pilnvarotie, ir parakstījuši šo Konvenciju.

Sastādīts Hāgā 1980.gada 25.oktobrī angļu un franču valodā, pie kam abi teksti ir vienlīdz autentiski, vienā eksemplārā, kas deponējams Nīderlandes Karalistes Valdības arhīvā, un kuru apliecinātās kopijas nosūtāmas pa diplomātiskiem kanāliem katrai Hāgas Starptautisko privāttiesību konferences dalībvalstij tās četrpadsmitās sesijas laikā.